

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/70/2018
Identifikačné číslo spisu:	3511210660
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3511210660.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému V. G., trvalým pobytom v I., o zaplatenie 1 988,29 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 11C/193/2012, o dovolaní Spotrebiteľského združenia OSA, so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, IČO: 42 260 086, zastúpeného advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Križkova 9, IČO: 36 727 334, v mene ktorej koná ako konateľ advokát Mgr. Peter Kubovič, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. augusta 2016 sp. zn. 6Co/882/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči Spotrebiteľskému združeniu OSA, so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 31. augusta 2016 sp. zn. 6Co/882/2015 odmietol odvolanie Spotrebiteľského združenia OSA, so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, IČO: 42 260 086 (do 30. júna 2016 v procesnom postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaného) proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 17. decembra 2012 č.k. 11C/193/2012-83, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 327,76 € spolu s úrokom z omeškania 9% ročne za obdobie od 24. júla 2009 do zaplatenia (výrok I.), spoločne a nerozdielne spolu so žalovaným zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 420,20 € (výrok III.) a zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu elektronických podaní vo výške 4,50 € na účet súdu (výrok IV.). Vo zvyšku bolo konanie právoplatne zastavené. Odmietnutie odvolania odôvodnil jednak tým, že vedľajší účastník nebol oprávnenou osobou na podanie odvolania, pretože medzi žalovaným a ním neexistoval žiadny spôsob vyrovnania vzťahu, ktorý by vyplýval z právneho predpisu, a ktorý by ho bez ďalšieho oprávňoval na podanie odvolania, a jednak tým, že žalovaný napriek opakovanej výzve súdu, či s odvolaním podaným vedľajším účastníkom vystupujúcim na jeho strane súhlasí, zostal v rozpore so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ (nech si každý stráži svoje práva) nečinným. Takáto pasivita

strany sporu rešpektujúc zásadu spravodlivej ochrany práv, sa nevyhnutne teda musí prejavíť v procesnom dôsledku, spočívajúcom v tom, že opravné konanie sa nezačne. Odvoláciu námietku vedľajšieho účastníka považoval odvolací súd za nespôsobilú privodiť v prospech odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie v časti náhrady trov konania (výrok III.), ktoré vyhodnotil ako vecne správne, preto ho v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie (výrok IV.), ktorým rozhodol o povinnosti Spotrebiteľského združenia OSA zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie elektronických podaní zrušil (§ 389 ods. 1 písm. d/ CSP) z dôvodov, že združenie pôsobiace na ochranu spotrebiteľa bolo v rozhodnom období podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch oslobodené od súdnych poplatkov, nevznikla mu povinnosť zaplatiť súdny poplatok za úkon súdu vymedzený v položke 20a sadzovníka súdnych poplatkov, ktorý bol vykonaný súdom v konaní ako nevyhnutný dôsledok zákonom akceptovanej možnosti urobiť podanie elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie Spotrebiteľské združenie OSA (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Za takúto vadu označil nesprávne odmietnutie odvolania. Namietal, že odmietnutím odvolania, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že odvolací súd nesprávne aplikoval na daný prípad ustanovenie § 201 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) platného v čase odvolania, keď správne mal vychádzať z § 93 ods. 4 tohto predpisu a neodôvodnil, prečo nevidel záujem spotrebiteľa na procesnom úkone vedľajšieho účastníka. Namietal tiež rozhodnutie odvolacieho súdu (výrok III.), ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania. Poukázal na to, že vedľajší účastník do konania vstúpil z vlastného podnetu za účelom ochrany spotrebiteľa (žalovaného), pričom žalovanému svojim úkonom privodil čiastočný úspech v tomto konaní, a zároveň žalobkyni svojim dôvodným úkonom nespôsobil žiadne navýšenie účelne vynaložených trov konania (pokiaľ by súd konal v súlade so zákonom), nevidí žiadny dôvod, prečo by mal byť zaviazaný na náhradu trov konania v súdom stanovenej výške. Navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu sa stotožnila s rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu a navrhla dovolanie dovolateľa ako nedôvodné zamietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), na to oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

5. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne podanie dovolania nepripúšťa, nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu úspešne napadnúť dovolaním; rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

6. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých

případoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti), k porušeniu ktorého môže dôjsť napr. zastavením konania alebo odmietnutím podania či opravného prostriedku, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

8. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd správne rozhodol o odmietnutí odvolania podaného vedľajším účastníkom a svoj záver riadne a zrozumiteľne odôvodnil. Odvolací súd správne konštatoval, že v danom prípade z právneho predpisu nevyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi žalovaným a vedľajším účastníkom, preto ten v zmysle § 201 veta druhá O.s.p. nebol oprávnený bez ďalšieho podať odvolanie. Pretože žalovaný na výzvu súdu nereagoval, a teda sa nevyjadril, či s odvolaním súhlasí, správne z tohto dôvodu odvolanie vedľajšieho účastníka odmietol. Rozhodnutie dovolacieho súdu je súladné s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. mája 2014 sp. zn. 6 Cdo 77/2014 uverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 10 s právnou vetou, podľa ktorej ak z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (§ 201 veta druhá O.s.p.), súd odmietne odvolanie podané vedľajším účastníkom (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ak účastník konania podporovaný vedľajším účastníkom zostane napriek výzve súdu nečinný a nevyjadrí sa, či súhlasí s odvolaním. V označenom rozhodnutí najvyšší súd na odôvodnenie prijatého záveru uviedol, že ak nejde o situáciu vyplývajúcu z § 201 veta druhá O.s.p., nesúhlas účastníka s odvolaním vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane má za následok odmietnutie odvolania podaného vedľajším účastníkom okrem prípadu, ak konkrétne okolnosti výnimočne odôvodňujú iný postup súdu, napr. ak by tento nesúhlas mohol byť hodnotený ako zneužitie práva na úkor iných, v konaní priamo nezúčastnených subjektov. Dispozičná zásada, charakterizujúca sporové občianske súdne konanie, znamená totiž zásadne povinnosť súdu rešpektovať vôľu neúspešného účastníka konania (účastník je dominus litis) nepokračovať v spore iniciovaním opravného konania na základe odvolania podaného vedľajším účastníkom. Rovnaký následok, vrátane vyššie uvedenej výnimky, treba vyvodit' aj zo situácie, ak účastník konania napriek výzve súdu, či súhlasí s odvolaním podaným vedľajším účastníkom vystupujúcim na jeho strane, v rozpore so zásadou vigilantibus scripta sunt (nech si každý stráži svoje práva) zostane nečinný. Zásade spravodlivej ochrany práv totiž zodpovedá, aby takáto pasivita účastníka sa zásadne prejavila v procesnom dôsledku, ktorým je nezačatie opravného konania (6 Cdo 152/2017).

9. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP a napadol ním aj výrok uznesenia, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Vecou samou nie je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania (o náhrade trov konania) a ani konečným rozhodnutím vo veci samej (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1353 a 1356). Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 CSP preto nemožno vyvodit'.

10. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania uvádzaná dovolateľom z ustanovenia § 420 CSP nevyplýva.

11. Z uvedených dôvodov najvyšší súd procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k namietanej procesnej nesprávnosti.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie

samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.